

Ali Ramiteni

Ali Ramiteni hazretleri, Silsile-i aliyenin on ikincisidir. Buhara yakınlarındaki Ramiten kasabasında doğdu.

Herkese yol gösteren, kalbinden nur fışkıran Mahmud-i Encirfagnevi hazretlerinden çok faydalandı. Evliyalık derecelerine kavuştu. Maddi ilimlerde de yükseldi. İbadet ve derslerden sonra helal lokma kazanmak için dokumacılık yapardı. Bu sebeple kendisine dokumacıların şeyhi manasına Pir-i Nessac derlerdi.

Bir talebesi kendisine bir yemek getirmişti. Ona, "Getirdiğin bu yemek, sıkıntılı bir anımızda imdada yetişti. Sen de bizden her ne muradın var ise iste! Çünkü hacet kapısı şu anda açıktır" buyurdu. Genç de; "İlimde ve evliyalık makamında size benzemekten başka bir arzum yoktur!" dedi. O da, "Çok zor ve yükü ağır bir iş arzu ettin. Bunun yükünü kaldıramazsın" buyurdu. Genç ise; "Dünyada tek muradım, aynen sizin gibi olmaktır. Fakat yine de her emrinize razıyım" dedi. O da, gence teveccüh etti. O genç, bir müddet sonra zahir ve batında Allahü teâlânın izniyle hocasının derecelerine kavuştu. Fakat aşk sarhoşu olup, kendinden geçti. Öylece kırk gün sonra vefat etti. Ona bir anda kendi makamlarını verip, kendisi gibi yaptığı için, iki aziz manasında, üstadın ismi de "Azizan" olarak kaldı.

Ali Ramiteni hazretleri ömrünün sonlarına doğru Buhara'dan Harezmi'ye geldi. Sur kapısında konakladı ve oranın padişahına iki talebesini gönderdi. "Sultana gidiniz. Fakir bir dokumacı, şehrinize gelmiştir. İzin verirsiniz burada kalacak, izin vermezseniz geri gidecektir, deyiniz. Eğer izin verirse, sultanın elinden mühürlü bir belge alın" buyurdu. Talebeleri gidip sultana durumu arz ettiler. Sultan böyle bir isteği ilk defa duyduğu için tuhaf karşıladı ise de, mühürlü bir belge verdi. Bu belgeyi talebeler getirdiler. Azizan hazretleri şehrin kenarında bir semte yerleşti.

Her gün işçilerin toplandığı pazara gidip, içlerinden birkaç kişiyi alırdı. Onlara günlük yevmiyelerini sorduktan sonra; "Şimdi abdest alıp, ikindi namazına kadar sohbetimize katılın. İkindiden sonra da ücretlerinizi alıp evlerinize dönün" buyururdu. İşçiler, çalışmadan oturmak suretiyle, ibadetlerini de yaparak hiç işitmedikleri şeyleri öğreniyorlar, akşama doğru ise ücretlerini almayı ganimet biliyorlardı. Sohbetine bir defa katılan, sohbetin lezzetine doyamayıp, bir daha ayrılamıyordu. Bu durum, bütün şehre yayıldı. Herkes talebesi olmak can atıyordu. Her gün evi dolup dolup boşaldı, duasını almak için herkes birbiriyle yarıştı. Nihayet bazıları, durumu sultana şöyle anlattılar:

"Şehirde bir hoca türedi, herkes akın akın ona koşuyor. Onun bir dediği iki edilmiyor. Her arzusunu, emirmiş gibi yapmak için yarış ediyorlar. Bu gidişle şehirdekiler, onu başlarına sultan seçerler de saltanatınızdan olursunuz."

Sultan, da onun şehirden çıkması için bir ferman yazdırıp adamlarıyla gönderdi. O da gelenlere, "Bizim, şehirde yerleşeceğimize dair imzalı ve mühürlü bir fermanımız var. Sultan, eğer kendi imzasını, mührünü ve iznini inkâr ediyorsa, biz de çıkıp gitmeye razıyız" cevabını verdi. Bu cevabı sultana bildirdiler. Sultan, verdiği izni geri almak küçüklüğüne düşmedi. Ayrıca gelip sohbetine katıldı. Onun sohbetindeki lezzeti ve inceliği iyi anlayan sultan, onun en önde gelen talebelerinden oldu.